اگر نزدیک من می شد، ملائکه اعضای بدنش را عضو عضو می ربودند.

از ابوهریره رضی الله عنه روایت است که می گوید: ابوجهل گفت: آیا محمد در میان شما چهره اش را بر زمین می گذارد و سجده می کند؟ گفته شد: بله. ابوجهل گفت: سوگند به لات و عزی، اگر او را ببینم که این کار را انجام می دهد، گردنش را زیر پایم می گذارم یا چهره اش را به خاک می مالم. آنگاه، رسول الله صلی الله علیه وسلم مشغول نماز خواندن بود که ابوجهل با این تصور که می تواند پا بر گردن رسول الله صلی الله علیه وسلم بگذارد، نزد ایشان رفت؛ اما ناگهان مردم او را دیدند که به پشت سرش برمی گردد و با دستانش از خود محافظت می کند. مردم پرسیدند: چه اتفاقی برایت افتاده است؟ گفت: میان من و او یک خندق آتش، امور وحشتناک و بالهایی وجود دارد. رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: «لَوْ دَنَا مِنِّی لَاخْتَطَفَتْهُ الْمَلَائِكَةُ عُضْوًا عُضْوًا»: «اگر نزدیک من می شد، ملائکه اعضای بدنش را عضو عضو می ربودند». راوی می گوید: آنگاه الله متعال این آیات را نازل کرد - نمی دانیم در حدیث ابوهریره این بوده یا به او رسیده است -: «كَلَّا إِنَّ الْإِنسَانَ لَيَطْغَى (6) أَن رَآهُ اسْتَغْنَى (7) إِنَّ إِلَى رَبِّكَ الرُّجْعَى (8) أَرَءَيْتَ الَّذِي يَنْهَى (9) عَبْدًا إِذَا صَلَّى (10) أَرَءَيْتَ إِن كَانَ عَلَى الْهُدَى (11) أَوْ أَمَرَ بِالتَّقْوَى (12) أَرَءَيْتَ إِن كَذَّبَ وَتَوَلَّى (13) أَلَمْ يَعْلَم بِأَنَّ اللَّهَ يَرَى (14) كَلَّا لَئِن لَّمْ يَنتَهِ لَنَسْفَعًا بِالنَّاصِيَةِ (15) نَاصِيَةٍ كَاذِبَةٍ خَاطِئَةٍ (16) فَلْيَدْعُ نَادِيَهُ (17) سَنَدْعُ الزَّبَانِيَةَ (18) كَلَّا لَا تُطِعْهُ) [علق: 6-19] «چنین نیست [که شما می پندارید]؛ حقا که انسان طغیان [و سرکشی] می کند. [بعد] از اینکه خود را بی نیاز [و توانگر] ببیند. یقیناً بازگشت [همه] به سوی پروردگار توست. [ای پیامبر،] آیا دیده ای آن کسی [= ابوجهل] را که [از عبادت الله] باز می دارد. بنده ای [= محمد] را هنگامی که [کنار کعبه] نماز می خواند. به من خبر بده اگر این [بنده بازداشته شده] بر [راه] هدایت باشد یا [مردم را] به پرهیزگاری فرمان دهد، [سزای کسی که چنین بنده ای را بیازارد چیست؟] به من خبر بده اگر این [شخص سرکش، حق را] تکذیب کند و رویگردان شود [آیا سزاوار عذاب نیست؟]. آیا نمی داند که بی تردید، الله [همه اعمالش را] می بیند؟ چنین نیست [که او گمان می کند]؛ اگر باز نیاید [و دست از شرارت برندارد،] قطعاً موی پیشانیش را به سختی خواهیم گرفت [و به سوی دوزخ خواهیم کشاند]؛ موی پیشانیِ [همان] دروغگوی خطاکار را. پس باید هم مجلسانش را [به کمک] بخواند. ما [نیز] آتشبانان [دوزخ] را فرا خواهیم خواند؛ چنین نیست [که او می پندارد]؛ هرگز او را اطاعت مکن» عبید الله - یکی از راویان - می گوید: و او را فرمان داد به آنچه فرمان داد. و ابن عبدالاعلی - راوی دیگر - افزوده است: «فَلْيَدْعُ نَادِيَهُ» یعنی قومش.

[صحیح است] [به روایت مسلم]

روزی ابوجهل به یارانش گفت: آیا محمد در برابر دیدگان شما نماز می خواند و بر خاک سجده می کند؟ یارانش گفتند: بله. بنابراین ابوجهل به لات و عزی سوگند خورد که اگر محمد صلی الله علیه وسلم را در حال سجده ببیند پایش را بر گردنش می نهد یا صورتش را به خاک می مالد؛ چنین بود که ابوجهل رسول الله صلی الله علیه وسلم را در حال سجده دید، پس نزدیک او شد تا گردن رسول الله را زیر پایش کند، اما ناگهان مردم ابوجهل را دیدند که با وحشت به عقب بر می گردد و دستانش را دراز کرده، چنانکه گویا از خود دفاع می کند. یارانش به او گفتند: تو را چه شد؟ وی بیان می کند که وقتی می خواست پایش را بر گردن رسول الله صلی الله علیه وسلم بگذارد، در میان خود و او گودالی از آتش، بالها و امر وحشتناکی دید که باعث شد به شدت بترسد و به عقب فرار نماید. پس از آن رسول الله صلی الله علیه وسلم خبر داد که اگر بیش از آن به ایشان نزدیک می شد، ملائکه اعضای بدنش را تکه تکه می کردند؛ پس الله متعال این آیات را نازل فرمود: «كَلَّا إِنَّ الْإِنْسَانَ لَيَطْغَى، أَنْ رَآهُ اسْتَغْنَى، إِنَّ إِلَى رَبِّكَ الرُّجْعَى، أَرَأَيْتَ الَّذِي يَنْهَى، عَبْدًا إِذَا صَلَّى، أَرَأَيْتَ إِنْ كَانَ عَلَى الْهُدَى، أَوْ أَمَرَ بِالتَّقْوَى، أَرَأَيْتَ إِنْ كَذَّبَ وَتَوَلَّى، أَلَمْ يَعْلَمْ بِأَنَّ اللَّهَ يَرَى، كَلَّا لَئِنْ لَمْ يَنْتَهِ لَنَسْفَعًا بِالنَّاصِيَةِ، نَاصِيَةٍ كَاذِبَةٍ خَاطِئَةٍ، فَلْيَدْعُ نَادِيَهُ، سَنَدْعُ الزَّبَانِيَةَ، كَلَّا لَا تُطِعْهُ» یعنی: انسان - و مقصودش در اینجا ابوجهل است - اگر خود را بی نیاز ببیند، در کفر و گناه و ستم زیاده روی می کند. ای

محمد بازگشت این کافر بسوی پروردگار توست و الله عذاب دردناک خود را به او خواهد چشاند. ای محمد آیا ابوجهل را دیدی که تو را از خواندن نماز در کعبه باز می داشت، درحالی که از حق و حقیقت روی گردان بود و آن را تکذیب می کرد، چه چیزی از این عجیب تر است؟ آیا محمد را دیده ای که بر مسیر هدایت است و به تقوا امر می کند؟ آیا ابوجهل را دیده ای که حقی را که محمد بدان مبعوث شده تکذیب می کند و از آن روی گردان است و آن را تصدیق نمی کند. آیا ابو جهل نمی داند که الله اعمالش را دیده و در قیامت او را در برابر اعمالش مجازات می کند؟ اگر ابوجهل از تکذیب و دشنام دادن به محمد و اذیت و آزار او باز نیاید، پیشانی او را گرفته و بسوی آتش می کشانیم. صاحب این سَر، دروغگویی گناه کار است؛ پس اینجاست که ابوجهل باید همنشینان خود را فرا خواند تا به داد او برسند و از آنان کمک بگیرد، اگر او آنها را فرا خواند، ما ملائکه ی سختگیر و خشمگین را فرا می خوانیم. پس ای محمد در ترک نماز از او اطاعت نکن، بلکه برای الله نماز بخوان و با انجام عبادات به او نزدیکی بجوی.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/10558